ΠΑΝΤΙΕΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση



Αγωνιστές του κινήματος γράφουν στην Παντιέρα για την κομβική αναγκαιότητα της πραγματοποίησης της Πορείας του Πολυτεχνείου 2020

Σήμερα γράφει η **Αιμιλία Τσαγκαράτου**

Οι εξεγέρσεις είναι δικές μας. Η ιστορία που της κοιλοπονά και τις γεννά γράφεται από εκείνους και εκείνες που από γενιά σε γενιά μεταφέρουν το μήνυμά τους, όχι ως ανάμνηση αλλά ως παρακαταθήκη για τις εξεγέρσεις της κάθε εποχής και του καιρού μας. Γι αυτό 47 Νοέμβρηδες τώρα βαδίζουμε στην Αμερικάνικη Πρεσβεία. Γι αυτό η κυβέρνηση και η εξουσία δεν έχουν κανένα δικαίωμα πάνω στο σώμα αυτό των διαδηλωτών. Μπορεί φέτος να βαδίσει με μάσκες, αλλά κάτω από αυτές θα αναπνέει τον ζωογόνο αέρα του αγώνα για αυτά που το σύστημα προσπαθεί να στερήσει από την εργαζόμενη πλειοψηφία. Μπορεί να βαδίσει με αποστάσεις και όχι σφιχτά με αλυσίδες αλλά την απόσταση θα εκμηδενίζει η πεποίθηση ότι όσο και αν οι *«πραίτορες βράχοι είναι πάνω μας σωρός»* εμείς θα συνεχίζουμε στο δρόμο της ρήξης, της ανυπακοής, της ανατροπής.

Η κυβέρνηση τόλμησε να απαγορεύσει την πορεία του Πολυτεχνείου. Γιατί η εξουσία

ξέρει καλά ότι στην εποχή που προσπαθούν να ξεμπερδέψουν οριστικά με τις μεγάλες απελευθερωτικές αφηγήσεις, όποια ρωγμή μένει ανοιχτή μπορεί να τις επαναφέρει με ορμή, με τα λόγια και τις πράξεις που αντιστοιχούν στη σημερινή εποχή της βάρβαρης καπιταλιστικής επίθεσης.

> 47 Νοέμβρηδες τώρα βαδίζουμε στην Αμερικάνικη Πρεσβεία. Γι αυτό η κυβέρνηση και η εξουσία δεν έχουν κανένα δικαίωμα πάνω στο σώμα αυτό των διαδηλωτών. Μπορεί φέτος να βαδίσει με μάσκες, αλλά κάτω από αυτές θα αναπνέει τον ζωογόνο αέρα του αγώνα

Κάθε φορά η επέτειος της εξέγερσης νοηματοδοτείται ανάλογα με τα επίδικα που τίθενται. Αυτή είναι και η ομορφιά της. Το γεγονός ότι τα συνθήματα των διαδηλωτών παίρνουν στη δεδομένη στιγμή υλική υπόσταση από τα αιτήματα, τις ανάγκες και τα οράματα που κάθε φορά διαμορφώνονται. Που έτσι κι αλλιώς, όλες αυτές τις δεκαετίες, **δεν αποτελούν παρά διαφορετικές εκδοχές του ίδιου πράγματος:** της ανάγκης για μια ζωή απελευθερωμένης από τα δεσμά του συστήματος που βάζει τα κέρδη του πάνω από τις ζωές μας!

Το Πολυτεχνείο λοιπόν ζει στην αφήγηση στις σχολικές αίθουσες εκείνων που το έζησαν και στο δάκρυ που κυλά όχι από νοσταλγία αλλά από την ένταση και το πάθος, που ηλεκτρίζει τις ψυχές. Που απαντά στο ερώτημα των παιδιών «μα δεν φοβόσασταν;» ότι ο φόβος -όποια μορφή κι αν παίρνει κάθε φορά- νικιέται με τη γνώση ότι η κινητήρια δύναμη της ιστορίας είναι η αναζήτηση του τρόπου να τον ξεπερνάς, συλλογικά, έχοντας επίγνωση του ιστορικού διακυβεύματος της κάθε περιόδου.

Το Πολυτεχνείο ζει στον σημερινό αγώνα για το Ψωμί και την επιβίωση των νέων, των άνεργων, των εργαζομένων που τσακισμένοι από τα απανωτά μνημόνια και την τραγική αστική διαχείριση της πανδημίας προσπαθούν να τα βγάλουν πέρα. Απέναντι στην προσπάθεια κυβέρνησης και κεφαλαίου που προσπαθούν να ξεμπερδέψουν με την κατάκτηση μιας άλλης εξέγερσης, το οχτάωρο της Εργατικής Πρωτομαγιάς.

Ζει στον σημερινό αγώνα για την Παιδεία, που σε συνθήκες πανδημίας αναδεικνύεται με τρόπο εκκωφαντικό το δίκιο του εκπαιδευτικού κινήματος για ένα δημόσιο και δωρεάν σχολείο με γενναία χρηματοδότηση, προσλήψεις και υποδομές που θα μπορούν να εξασφαλίζουν συνθήκες ασφάλειας και μόρφωση για όλα τα παιδιά.

Ζει στον σημερινό αγώνα για την Ελευθερία και τα δημοκρατικά δικαιώματα, για την

ελευθερία της διαδήλωσης, της συνέλευσης, της απεργίας που οι αντεργατικοί νόμοι της κυβέρνησης επιδιώκουν να συνθλίψουν.

Ζει στον σημερινό αγώνα για τη δημόσια Υγεία, που η πολιτική διαχρονικά όλων των κυβερνήσεων μέχρι σήμερα έχει οδηγήσει στη σημερινή κατάρρευσή της κάτω από το βάρος μιας πανδημίας που ούτε *«φυσική»* ήταν ούτε *«αναπότρεπτη».* Που είναι γέννημα θρέμμα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής που λεηλατεί το περιβάλλον, που αναπτύσσεται στο βαθιά μολυσμένο από το ιό του κέρδους έδαφος του καπιταλισμού της εποχής μας.

Ζει στον αγώνα για την Ειρήνη των Λαών, ενάντια στους πολεμικούς εξοπλισμούς και τους ανταγωνισμούς των αστικών τάξεων για μια θάλασσα χωρισμένη σε οικόπεδα εκμετάλλευσης, που θέλουν τους λαούς και τη νεολαία τροφή για τα κανόνια και τα κέρδη τους.

Σε τελική ανάλυση, «το Πολυτεχνείο ζει» στην ανάγκη να αναζητήσουμε τους δρόμους που μπορεί να είναι δύσκολοι και επώδυνοι αλλά που αξίζει να διαβούμε για μια κοινωνία που τα δικαιώματα και οι ανάγκες των ανθρώπων θα είναι το μοναδικό και αυτονόητο κριτήριο για την οργάνωσή της.

Στις 17 Νοέμβρη λοιπόν θα διαδηλώσουμε μαζικά και αποφασιστικά. Για να *«μυρίσει το σφαγείο μας θυμάρι και το κελί μας κόκκινο ουρανό».*

Η Αιμιλία Τσαγκαράτου είναι μέλος της Π.Ε. του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση